

Hồi 88**Mưa Tạnh Mây Tan
Oan Cừu Rửa Sạch****D**

ị Đại Cương từ góc đài bên tả, nhún mình nhảy vọt ra giữa “Luận kiếm đài”, hấn đưa mắt nhìn khắp quần hùng hai bên tả hữu khán đài, bằng giọng lạnh như băng nói:

- Luận kiếm mở đầu, bất luận môn phái hay bang chúng nào, trai gái, trẻ già đều tham dự được, miễn vị nào qua chiêu giao thủ với Tam đại kỳ nhân mà nguyên vẹn xuống đài, bốn giáo sẽ biết tặng phẩm tận tay, lại được suy tôn là một trong “Thập đại kiếm thủ”. Xin quý vị chớ bỏ qua cơ hội tốt.

Vừa nói dứt, hấn giương đôi mắt sáng rực rọi vào mặt Thiên Hiệp, lại mỉm cười khiêu khích.

Cừu Thiên Hiệp đưa tay vào nắm chặt đốc kiếm, toan nhún mình nhảy tung lên Luận kiếm đài.

Bỗng nhiên, một giọng quát âm trầm vang lên:

- Tiền mỗ tuy bất tài nhưng xin ra mắt trước.

Tiếng nói chưa dứt, chỉ trên khán đài bên hữu đã hiện ra một người là Đại hồng sơn Thiết Huyết Bảo chúa Bàn long phục vũ Tiền Quân, thân mình như cánh én lượn quanh qua đầu mọi người bay vọt lên Luận kiếm đài.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương trông thấy thế cau mày, hốt hoảng bảo:

- Tiền bảo chúa ! Người chớ ...

Thiết Huyết bảo chúa Tiền Quân ngắt lời:

- Lão phu xin hiến ba chiêu.

Nhanh như chớp, lời nói của Tiền Quân chưa dứt, Hoàn thủ đảo chúa Bạch Tịnh Ba vội rời thái sư ý, nhắc mình vọt ngay đến trước mặt “Bàn long phục vũ” Tiền Quân chừng bảy thước.

Tiền Quân làm theo thủ tục võ lâm, vòng tay xuống đài thi lễ, lại quay sang Bạch Tịnh Ba vòng tay nói:

- Lão đảo chúa ! Xin ...

Một đạo hàn quang lóe lên như tia chớp, Hoàn thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba không cần nghi lễ giang hồ lay động ngay Hoàn thủy kiếm.

- Ái !

Bàn long phục vũ Tiền Quân chưa nói hết lời đã rống một tiếng “Ái !” thảm thiết, chiếc đầu to như quả bóng bị chém phụt, văng xuống đài, thân hình lão đảo ngã luôn xuống đài, máu tuôn ra xối xả.

Hoàn thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba phá lên cười như điên dại, tỏ vẻ đắc ý khôn cùng. Hoàn thủy kiếm lay động vùn vụt không thôi, hấn lại quát lên cực to:

- Tài nghệ như thế chỉ để ăn, lên đài làm gì, vô dụng.

Phía dưới khán đài bên tả, quần hùng nhao nhao phải đối:

- Thực là dã man ! Vô nhân đạo !

Nhanh như chớp, một bóng người nhảy lên đài.

Cừu Thiên Hiệp thất kinh buộc miệng kêu to:

- Ối chao !

Vừa kêu lên vừa quay mặt ra sau nhìn Hoa khôi lệnh chủ Bích Lệ Hồng hỏi:

- Bích cô nương, Ma Quân lên đài để làm gì ? Ông ta đã luống tuổi ... chỉ e !

Bích Lệ Hồng sợ tái mặt, tà áo run lên toan nhảy lên đài ứng trợ.

Cừu Thiên Hiệp liền giữ chặt tà áo Bích Lệ Hồng trầm giọng bảo:

- Bích cô nương, để ta thay thế ...

Vừa nói dứt, đôi vai động mạnh, dùng “Lôi hành cửu chuyển” nhất bồng mình lên “Luận kiếm đài”

Cùng lúc đó một tiếng hét thất thanh:

- Ối chao !

Vang lên âm điệu cực bi thảm, tiếp theo:

- Choeng !

Một tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa.

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng vừa lay động cây “Quỷ đầu truy hồn trảo” đã bị lưỡi “Hàn thủy kiếm” chém đứt làm hai đoạn, văng luôn xuống đài.

Hoàn thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba đã đắc thế lại không nhớn cho người, đạo thủy kiếm vẫn chớp liên hồi, lần thứ hai lại giơ tay cao “Hàn thủy kiếm” nhắm vào vai Bích Nam Hùng xả xuống nhất cực mạnh.

Diễn tả thì chậm chứ hành động mau không tưởng được.

Đạo bạch quang vừa lóe lên may thay một luồng kim quang xung lên cản hẳn lại. Cừu Thiên Hiệp vừa hạ xuống đài đã vung trúc kiếm tỏa ra đạo hoàng quang xẹt đến trước mặt Bạch Tịnh Ba, đồng thời rống to như sấm động:

- Bạch Tịnh Ba ... chớ vô lễ !

Thật là sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba ngẩn người, vô tình chiêu kiếm trên tay đình hoãn lại.

Cái thế ma quân Bích Nam Hùng thoát chết, lão thừa cơ biến ngay chiêu Lưu vân xuất tụ nhắc bổng mình lên cao, và đáp nhẹ xuống khán đài, gương mặt tái xám, giọng nói run run đưa tay vẫn gọi Bích Lệ Hồng:

- Hồng nhi ! Chúng ta về đi thôi !

Nhanh như chớp, hai cha con Bích Lệ Hồng như hai luồng khói trắng nhắm ngay đường ra Hắc Ngục cốc chạy như bay biến.

Cừu Thiên Hiệp cử nhanh hư chiêu cứu thoát Cái thế ma quân, chàng lại không lưu ý đến Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba, mà xốc ngay “Khô trúc thánh kiếm” đề ngang ngực, xê chân bước nhanh đến trước mặt Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương, chỉ mũi kiếm vào gã, quát cực to:

- Dị Đại Cương, mi là một người ác độc vô lương, thủ đoạn cực kỳ dã man.

Dị Đại Cương phá lên cười lạnh lạnh, vẫn ngồi an nhiên trên giao y, trầm giọng trả lời:

- Luận kiếm đài chỉ có một việc luận kiếm tử võ, kết luận chuyện gì dù quan trọng đến đâu Bổn giáo chủ tuyệt không dám tạm bàn hay đáp ứng được.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn cười hề hề khiêu khích, máu giận càng tăng, rống lên như sấm nổ:

- Nếu như thế, sau khi luận kiếm Cừu mỗ nhứt quyết trừng trị ngươi.

Ngay lúc ấy, người ngồi kế bên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương là Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc bỗng nhiên nằng hốt hoảng xanh mặt đứng phắt dậy, kêu lên một tiếng:

- Ối !

Cừu Thiên Hiệp lấy làm kinh hãi, lại nghe đạo kinh phong như bão táp áp mạnh vào lưng.

Nguyên Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba thấy Cừu Thiên Hiệp xem thường mình, nên nổi giận xung thiên, lia Kiếm Hàn thủy chém xả vào lưng chàng.

Cừu Thiên Hiệp có môn Lôi hành cửu chuyển đã nhanh lại mạnh, vừa uốn lưng, thân mình đã tránh xa một trượng rưỡi, bằng giọng giận dữ rống lên âm ỉ:

- Lão thất phu ! Người đánh lén à ?

Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba vừa đẩy ra một chiêu kiếm mãnh liệt, thì bóng dáng đối phương mất dạng, nên lấy làm kinh sợ bồi hồi, khi nghe Thiên Hiệp nói, vội rống to như sấm nổ:

- Tiểu quỷ ! Ta quyết lấy mạng người !

Cừu Thiên Hiệp bĩu môi cười khẩy nói:

-Ồ ! Chưa chắc người chạm được lông ta !

Bạch Tịnh Ba càng giận mãnh liệt hơn, hấn gào lên như quỷ đói:

- Hãy xem thủy kiếm của ta !

Vừa hét dứt, Hàn thủy kiếm lay động mạnh tỏa ra muôn đợt tia sáng long lanh đầy hơi lạnh như tuyết đông, giá buốt, tuôn ra ào ạt, nhắm ngay mình Thiên Hiệp xoắn tới.

Cừu Thiên Hiệp vừa thấy đối phương động kiếm, chiêu thức đã làm chàng hoa mắt, không phân biệt được bóng địch, làn kiếm đâu cả, lại không nhận ra chiêu số là gì, giữa cơn nguy cấp, chàng giơ cao Khô Trúc thánh kiếm lay động vù vù, đạo kim quang vàng rực, biến tỏa cao hàng trượng, che khắp đại huyết châu thân, thậm chí đến hơi gió cũng khó chui lọt kiếm quang vào mình.

Bỗng nhiên khán giả dưới tả hữu dài kêu rống lên kinh ngạc:

- A !

Một tiếng do hàng trăm cửa miệng thốt ra làm rung chuyển cả Hắc Ngục cốc, nguyên mọi người đã thấy chuyện quái dị xảy ra, vì thanh “Khô trúc thánh kiếm” vừa lay động lóe ra đạo hào quang vàng chói mắt, thì ánh thép lóng lánh của “Hàn thủy kiếm” tự động lu mờ, như khối tuyết gặp ánh mặt trời tan chảy dần dần, ánh Hàn thủy kiếm cũng thế, hơi lạnh vừa tiêu, sắc kiếm thu lại cực nhanh trong nháy mắt đã biến thành khúc sắc tầm thường.

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả mừng, tinh thần phấn khởi, tay kiếm lượn nhanh như làn gió bão, “Khô trúc kiếm” chuyển mình biến ra chiêu “Thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp, “vút vút” tuạ đầu “độc xà” nhắm vào ba mươi sáu đại huyết của Bạch Tịnh Ba thích tới tấp. “Thập nhị sanh tiêu” kiếm pháp là môn bí truyền, chiêu nhanh như chớp, thế hiểm lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp lay động “Khô trúc kiếm” vun vút, chớp mắt đã sử dụng xong một lượt mười chiêu tuyệt kiếm. Đột nhiên, chàng cao giọng quát to:

- Buông kiếm mau !

Đạo hào quang vàng như ánh điện chớp giữa đài loé lên.

- Koẽng !

Một tiếng thép rơi kêu lên một tiếng khô khan lãnh khí bốc ngộp đài, Hàn thủy kiếm bị chiêu “Sanh mệnh kiếm” hất rơi xuống nền “Luận kiếm đài”

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ngất bảo:

- Hà hà ! Bạch Tịnh Ba, ta tha cho người đấy.

Vừa nói dứt chàng xắn tới trước mặt một bước, đưa chân dẫm lên mũi kiếm “Hàn thủy” gương mặt hiện ra nét hoan hỉ vô cùng.

Bạch Tịnh Ba dù công lực có siêu việt đến đâu, kiếm pháp có cao diệu đến tốt bậc, cũng phải buông rơi thanh kiếm, vì nếu cưỡng chống lại sẽ bị ngọn “Trúc kiếm” đảo ngược, gây vụn cả cánh tay hữu, tàn phế suốt đời.

Giữa lúc Hoàn thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba buông rơi kiếm, đứng trơ như tượng gỗ thì phía khán đài tả hữu, tiếng vỗ tay và hoang nghênh:

- Tuyệt hay !

Hàng trăm cửa miệng hét lên một tiếng, vang rền cả núi rừng âm ỉ không dứt.

Cùng lúc ấy, giữa khán đài bên hữu một bóng người bay vọt lên “Luận kiếm đài”, thân pháp rất nhẹ nhàng xảo tuyệt, vừa nhún chân đặt xuống gầm đài, hấn đã cao giọng quát to:

- Hay cho tiểu tử, lớn mật !

Tiếng hét như chuông ngân, làm chấn động cả mặt đài.

Người này là một thanh niên tuấn tú, mình khoác bộ y phục chệt màu xanh nước biển, dáng điệu rất uy nghi nhưng tiếc thay trán thấp, gương mặt tái ẩn đầy tà khí, không phải là người chánh phái nhân vật.

Thanh niên áo xanh vừa đáp xuống đài, chẳng hỏi trắng đen, phân phải quấy, tay hữu vung cây phút phán quan, nhắm ngay lồng ngực Cừu Thiên Hiệp đâm một nhát khá mạnh, chiêu thế thật hung hăng mãnh liệt.

Cừu Thiên Hiệp vẩy nhẹ ngọn Khô trúc kiếm phá ngay chiêu thế đối phương, trầm giọng quát to:

- Hãy dừng lại !

Vừa hét dứt, chàng xê mình đến bên mấy cái bàn đặt tặng phẩm, mỉm cười lạnh lạnh nói:

- Tại hạ thắng một lần, xin đa tạ nhận một tặng phẩm trước.

Vừa nói dứt, chàng chọn ngay một cái hộp sơn cầm lên, đoạn tung mình nhảy xuống khán đài bên tả, trao ngay Ngô Phi đại sư, mỉm cười nói:

- Đại sư ! Đây, bộ chân kinh của quý tự, xin giao hoàn nguyên chủ.

Bấy giờ ...

Trên “Luận kiếm đài”, thanh niên áo xanh rống lên như hổ đói quát tháo ầm ĩ.

- Cừu Thiên Hiệp ! Hãy tiếp Thiếu đảo chúa trăm chiêu.

Cừu Thiên Hiệp vừa quay lại “Luận kiếm đài” nghe hắn nói như thế, chàng đã hiểu ngay hắn là Hoành thủy Thiếu đảo chúa Bạch Vân Phi, bất giác lửa giận bùng sôi, sóng lòng phát dậy, không rõ sự ghen tức, hay oán hờn, nặng giọng quát lớn:

- Trăm chiêu ? Đừng lớn lối, người sánh bằng lão già Tịnh Ba không chứ ?

Vừa nói dứt, tay hữu chàng lay động nhanh Khô trúc thánh kiếm phát ra đạo kim quang như cái móng trời, lại đồng dục quát to:

- Qua chiêu, mau !

Hoành thủy thiếu đảo chúa Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi vì sự báo thù làm hắn hôn mê, chẳng rõ trời cao đất dày, lay động đôi bút phán quan, nhắm ngay Thiên Hiệp công tới tấp.

Kim quang trào như muôn đợt sóng vàng, hết đợt này đến đợt khác, chớp nhoáng liên hồi.

Cừu Thiên Hiệp lại quát to:

- Coi chừng !

Tiếng quát vừa dứt, bầu không khí như tối sầm lại.

Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi kêu rống lên một tiếng “A !” thảm liệt.

Một cảnh tượng kinh hồn làm khiếp đảm cả đám ác ma, luôn quần hùng cũng nhôn nhao.

Nguyên Hoành thủy thiếu đảo chúa Ngọc Diện truy phong Bạch Vân Phi bị ngọn “Khô trúc thánh kiếm” chém rụng cả hai tay, cánh tay cầm bút phán quan bị rơi ngay xuống đất, cánh tay tả rơi trên nền “Luận kiếm đài”, máu đổ loan cả đấu trường.

Bạch Vân Phi té ngồi trên găm võ đài, miệng kêu thê thảm.

Ngay lúc đó, Cừu Thiên Hiệp chạy nhanh đến bàn để tặng phẩm với tay lấy hộp sơn đựng “Võ di ngọc mã” tung thân nhảy xuống đài, đồng thời nói với lại:

- Món tặng phẩm thứ hai xin miễn tạ ơn.

Tiếng nói vừa dứt, thì thân người đã đến bên Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ.

Cừu Thiên Hiệp hai tay đưa hộp tặng phẩm Võ Di Ngọc Mã vừa mỉm cười nói:

- Lão trang chủ ! Châu về hợp phố, xin Trang chủ hãy ...

Hồi thanh kiếm Âu Dương Hồ đưa tay ra đón lấy vừa thốt lời cảm tạ.

Ngay lúc đó, Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương giận tím mặt vụt đứng phắt dậy rồi ngay thái sư ỷ bước nhanh ra ngoài Hắc Ngục Cốc.

Cừu Thiên Hiệp thấy hấn tỏ ra hung ác, liền nhớ ngay đến mốt “Phụ thủ bất động đái thiên”, nhanh như cắt đảo ngược mình nhảy phóc lên “Luận kiếm dài”, thuận tay vung kiếm chỉ vào mặt Dị Đại Cương quát to như sấm:

- Thiên Hiệp đã đến đây, chưa lấy được đầu người, thì ta há quay về không hay sao ?

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương tức giận lồng lên như hổ điên, hai chân dậm mạnh trên sàn dài, quay đầu nhìn một trong Tam đại kỳ nhân là: “Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh đưa mắt ra hiệu nói:

- Xin phiền Ma đảo chúa.

“Hỏa sơn đảo” đảo chúa Ma Tất Chánh sớm đã lãnh giáo Cừu Thiên Hiệp, nên đã hiểu sự lợi hại “Khô trúc thánh kiếm” là thế nào rồi, vả lại “Liệt hỏa kiếm” đã gãy, đâu dám rút ra khỏi vỏ.

Bấy giờ nghe Dị Đại Cương gọi đến mình, Ma Tất Chánh uể oải đứng dậy, chậm rãi bước ra giữa “Luận kiếm dài”, dùng giọng êm trầm bảo to:

- Lão phu tự lượng sức mình quá kém, xin giả biệt các vị !

Cừu Thiên Hiệp vốn là người thiện lương, không muốn tạo nhiều sát kiếp, nên nghe Ma Tất Chánh vừa nói dứt, vội vòng tay hướng vào Ma Tất Chánh mỉm cười nói to:

- Lão đảo chúa đầy lòng nhân nghĩa, Cừu mỗ lấy làm cảm tạ ! Xin đa tạ !

Chàng đã chém gãy “Liệt hỏa kiếm” của Ma Tất Chánh, nhưng chàng thừa cơ hội này mà đề cập trước mặt mọi người lại dùng lời khiêm nhượng đề cao Ma Tất Chánh trước mặt thiên hạ võ lâm, thật là phong tư của người đại hiệp ít ai sánh kịp.

Hỏa sơn đảo chúa Ma Tất Chánh nghe qua đỡ phùng mặt, vì cảm kích bồi hồi, một mặt lão bước lần ra giữa dài, một mặt nhìn Hoành thủy đảo chúa Bạch Tịnh Ba khẽ bảo:

- Bạch đảo chúa ! Trung Nguyên võ lâm ai có ân oán nấy, chúng ta không nên xen vào việc này thất danh vô ích ... Bạch đảo chúa, chúng ta hãy quay về.

Nói xong, hấn bước đến bên Bạch Tịnh Ba, phụ lực với lão này, đìu Ngọc diện truy phong Bạch Vân Phi bị gãy cả hai tay, đồng thời buộc miệng gọi to:

- Lên !

Vừa dứt hét, cả hai tung mình lên cấp theo Bạch Vân Phi như đôi chim ưng kết cánh tha mồi, nhắm ngõ cửa Hắc Ngục cốc chạy ra ngoài như bay.

Hải ngoại Tam đại kỳ nhân chỉ còn lại một người là Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương xám mặt, nhú mày nhìn Tiêu Bất Đồng, dùng lời khích tướng bảo:

- Tiêu đảo chúa ! Người chẳng sợ hãi như hai vị kia chứ ? Chưa chi đã khiếp đảm trước công lực của tiểu tặc tử ? Hà ... hà !

Vừa nói dứt, hấn phá lên cười, giọng cười rất gượng gạo để che đậy một sự thất bại nào nề.

Tiêu Bất Đồng là một tên háo thắng, há sát, vừa bị nói khích đã nhảy dựng lên, bằng giọng nói oang oang như chuông bể quát âm ỉ:

- Hừm ! Lão phu là người trọng chữ tín, giết tiểu tặc tử tạ thị như giết một con gà.

Vừa nói dứt, hấn đưa tay chớp nhanh chuôi kiếm “Bạch cốt” rút soạt ra khỏi vỏ, lưỡi kiếm dài một thước bảy tấc (mộc), phát ra tia sáng trắng ngân, vũ động “ào ào” biến thành một đạo ám phong rít lên nghe rợn gáy, nhắm ngay cổ Cửu Thiên Hiệp thích một nhát cực mạnh.

Tiêu Bất Đồng là một đại ma đầu đứng hàng thứ nhứt trong Tam đại kỳ nhân, công lực cao hơn hai người kia một bậc, lại thêm Bạch cốt kiếm là món tà môn binh khí, khi sử dụng, âm phong rít khiến người chẳng lạnh cũng phải run, toàn thân nổi ốc như da gà.

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy gió ma cuốn lộng, quỷ khí bốc khắp người, khiến chàng không thể chậm trễ, vội lay động ngay “Khô trúc thánh kiếm”.

Kiếm trúc vừa vung, cuồng phong phát nổi lên từng cơn vàng rực, chiếu tỏa khắp “Luận kiếm dài”

hai người gỡ hết bình sanh tuyệt học, phổ nhanh vào chiêu số, làm cho mọi người chóá mắt mở chẳng ra, nhận chẳng được ai là ai cả.

Cửu Thiên Hiệp chân đạp Lôi hành cửu chuyển, tay đẩy Thường thành bát kiếm, những thế “Thiết thù” tuyệt học như vách sắt tường đồng, hạt mưa ngọn gió vào không lọt.

Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng đem cả toàn nội lực vũ lộng thành muôn đạo hàn quang, đem tính mệnh ra đấu, lấy tận lực tấn công, thế như chim ưng giữa sóng, cao thủ qua chiêu mau như sao sa, nhanh như biển chớp.

Thật một trường ác đấu, trong nháy mắt họ đã giao đấu trên năm sáu mươi chiêu thế, đem so sánh đôi bên, kẻ tám lạng người nửa cân, công lực suýt soát nhau, nên mỗi lúc càng đấu nhau mãnh liệt.

Cửu Thiên Hiệp đánh say sưa hứng thú, khiến chàng đổi ngay chiêu thế, bằng một chiêu mới:

- Vút ! Soạt !

hai tiếng nổ rít mạnh, chiêu Mạng vận chí kiếm mạnh tay lay động ...

Tiếp theo đấy, nhiều âm thanh lạnh người nổi lên:

- Kẽng !

Hai loạn binh khí chạm nhau toé lửa, cùng một tiếng “vút” lên như gió rít mạnh.

Bạch Cốt kiếm bị “Thánh kiếm” đoạn gãy bảy tấc, văng bắn ra xa năm trượng.

Khô lâu đảo chúa Tiêu Bất Đồng hét lên một tiếng thảm liệt, loạn choạng chạy lùi ra sau cả trượng, bằng đôi mắt trắng mắt thần nhìn lại “Bạch cốt kiếm” muốn ứa lệ, một khắc qua hấn cho kiếm vào vỏ, gương mặt nhìn Thiên Hiệp trân trối, bằng giọng bi thương nói lên:

- Cửu Thiên Hiệp, ngày nào người còn sống thì Bản đảo chúa tuyệt không vào đất Trung Nguyên, người có cần mạng ta chăng ?

Vừa nói dứt, đôi mi ứa lệ chảy tròn trên khóe mắt trông rất thảm thương.

Cửu Thiên Hiệp vốn kẻ hiếu sinh, không nỡ hại người dưới ngựa, hơn nữa họ Tiêu là dân bộ lạc, bị người khiêu khích thỉnh mời, bất giác chàng dịu giọng bảo:

- Tiêu Bất Đồng, Cửu mỗ trừ kiếm chớ không hại người, người hãy đi đi !

Tiêu Bất Đồng vừa nghe qua, vội vòng tay vái một xá thật sâu, đoạn nhấc bổng mình lên phi thân ra ngoài, chớp mắt là biến mình vào bóng tối mất dạng.

Cửu Thiên Hiệp nhìn theo bóng Tiêu Bất Đồng đến mất hút, tâm trí còn ngẩn ngơ chưa định.

Bỗng nhiên, một tiếng hét lạnh lạnh bên tai:

- Dị Đại Cương, người chớ hòng trốn thoát.

Lại nghe Dị Đại Cương gất to lên:

- Người phản ta sao, lão phu sẽ giết người !

Nguyên Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương thừa cơ hỗn loạn chạy trốn, lại bị Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc lên tiếng cản trở.

Cửu Thiên Hiệp thất kinh, quay đầu lại nhìn thấy kiếm của Nhan Như Ngọc bị cây triều thiên hốt của Dị Đại Cương ghì chặt, hấn lại vươn tay tả, xòe năm ngón như vuốt hổ, chộp mạnh vào cổ Nhan Như Ngọc, thế mạnh khôn lường được.

Cửu Thiên Hiệp giận xung thiên quát to:

- Dị Đại Cương, hãy trả mạng phụ thân ta !

Vừa hét dứt, tay hữu lay động Khô trúc thánh kiếm, phân thế tấn công.

Thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương sợ chết, vội bỏ ngay Nhan Như Ngọc nhấc mình hạ xuống đài, co giò chạy như bay.

Lúc bấy giờ toàn thể quần hùng bên tả khán đài đã cảm phục tài của Cửu Thiên Hiệp vô cùng.

Họ tự nhủ: “Nếu không có Cửu Thiên Hiệp giảm lòng quả cảm, ắt Dị Đại Cương sẽ gây hoạn nạn vô cùng !”

Họ lại tự nghĩ: “Từ bao lâu nay, không ngờ Dị Đại Cương lại giao du với đủ hạng tà ma ngoại đạo, để giờ này bày ra buổi hội, mà tàn sát những cao thủ võ lâm, nếu bọn chúng không thất bại, chẳng rõ tai họa to lớn đến bậc nào ... ! Dị Đại Cương là tên phản loạn, dắt voi dày mã tổ, rước sói vào nhà ...

Vì nghĩ thế, nên quần hùng la ó lên dậy đất, võ khí tuốt nhanh, nhảy ra dàn hàng ngang chắn hấn lối đi của Dị Đại Cương.

Cửu đại môn phái, trừ những người nhảy lên đài thâm hời trọng vật của bốn môn, còn lại bao nhiêu đều tuốt kiếm chờ Dị Đại Cương chạy đến.

Cửu Thiên Hiệp thân như luồng gió xẹt, đuổi sát bên lưng Dị Đại Cương, như hình với bóng. Dị Đại Cương đang chạy như gió chợt nghe quần hùng cản trước mặt, vội hãm ngay cước bộ chậm lại, nhanh như chớp mũi “Trúc kiếm” trờ tới điểm vào Ngọc chằm huyết, Dị Đại Cương sợ toát mồ hôi, vội ngừng hấn lại.

Cửu Thiên Hiệp tay kiếm không rời ngọc chằm huyết của hấn, đồng thời hướng mặt vào quần hùng đồng dục nói to:

- Các vị võ lâm tiền bối, xin nghe tại hạ nói đôi lời.

Võ lâm quần hùng vừa nghe qua, tất cả không ai bảo ai đều nín im phăng phắc.

Cửu Thiên Hiệp cảm thấy hùng tâm cao muôn trượng, trầm giọng tiếp lời:

- Phụ thân của tại hạ là Cửu Vô Kỵ, treo kiếm ẩn cư, Dị Đại Cương lại chẳng kể qui luật võ lâm, đang đêm dắt người vây phủ “Thần Chân sơn trang” giết thác mẹ tại hạ là một người thiếu phụ không biết võ công, bức tử phụ thân tại hạ ...

Lúc bấy giờ, quần hùng mới rõ Cừu Thiên Hiệp là con của một trang đại hiệp “Thần Châu nhút kiếm” Cừu Vô Kỵ, nên tất cả lấy làm bồi hồi cảm mến, chua xót vô cùng.

Cừu Thiên Hiệp lại nói tiếp:

- Còn buổi hội hôm nay, mọi việc đều do Dị Đại Cương chủ xướng, những vị còn lại đều bị sự sai khiến của y, Cừu Thiên Hiệp tôi quyết không truy cứu, hầu khỏi tạo thêm sát kiếp ...

Quần hùng bấy giờ đã nín lặng lại, khi nghe Cừu Thiên Hiệp vừa nói tất cả đều hô to:

- Thiếu hiệp có lòng khoan dung đại lượng, khiến cho chúng tôi kính ngưỡng vô cùng !

Cừu Thiên Hiệp lại trầm giọng nói tiếp:

- Dị Đại Cương đà biết phụ thân tại hạ có thừa tự, nên dùng “Tá đao chi kê” (mượn đao giết người) mạo danh tại hạ gây tội ác khắp nơi, nào là giết cả tôn trưởng của ta, giết người đoạt báu vật, gây sự cừu hận khắp giới võ lâm, lại lợi dụng cảm tình của Nhan cô nương đối với tại hạ, không chuyện gì hấn từ bỏ, lại thêm bày ra đại hội, rước ba tên kỳ nhân hải ngoại vào Trung Nguyên, hầu tận sát những tay cao thủ, tạo ra một trường sát kiếp không tiền khoáng hậu, thực là một tên dã man như lang sói, ác độc như cạp hùm ! Xin các vị tiền bối định tội Dị Đại Cương thế nào ?

- Sát ! Giết hấn !

- Không giết Dị Đại Cương, Trung Nguyên võ lâm sau này loạn họa vô cùng

- Giết hấn !

Hàng ngàn người la to lên vang trời dậy đất, làm chấn động cả Hắc Ngục Cốc.

Cừu Thiên Hiệp chưa kịp suy nghĩ khi nghe tiếng vang trời, thì thấy ánh sáng thép chớp liên hồi, bóng kiếm hình đao, thân roi, chùy nặng, vô số loại binh khí hướng vào thân mình trơ như tượng gỗ của Dị Đại Cương giáng xuống ...

Máu bắn vọt như mưa, thịt văng như bằm, nhuộm đỏ ối mặt trăng. Ô hô !

Một tên gian ác đại ma đầu, đã từng đem xương máu đổi lấy hư danh, hiện giờ không kịp kêu “trời” một tiếng, đã biến thành bả thịt vụn tanh hôi.

- Ca ca ! Ca ca !

Cừu Hắc Phụng buộc miệng gọi Thiên Hiệp, vừa đưa tay nắm áo chàng mỉm cười bí mật.

Cừu Thiên Hiệp không rõ gì cả, toan cất tiếng hỏi:

- Hắc Phụng ngoan miệng cười nói rất nhỏ:

- Nhan cô nương chờ ca ca ngoài Cốc khẩu, chúng ta mau ra ngoài ấy ?

Cửu Thiên Hiệp hoàn hồn khẽ thở dài, chàng lại buông ra một nụ cười hoan hỉ, giữa lúc quần hùng hoan hô không ngớt, một tay dắt Hắc Phụng tung mình chạy lần ra Hắc Ngục cốc.

Từ xa xa, nhiều tiếng gà gáy rộ, báo hiệu trời sắp rạng đông. Gió Xuân thổi dịu dịu làm cho Cửu Thiên Hiệp khoan khoái hy vọng ở ngày mai ...

- o **HẾT** o -